

за дъщерята на сеньор Касидо, който притежаваше сладкарница до хотел "Инглатера", посещавана много от американски туристи. Сеньор Касидо беше толкова забогатял от тези туристи, че можеше да омъжи дъщеря си дори за млад капитан от цивилната гвардия, ако момичето ве вехнеше и линееше тайно от несподелена любов към хубавия сержант.

Моето запознаване с продавачката на риба сеньора Торес и Мануела завърши с това, че аз отидох много пъти у тях, в Триана, носейки със себе си триножника и боите. Нахвърлих една картина, която озаглавих *"Las lavanderas"*. Тя представляваше Мануела и майка ѝ наведени с тъжни, загрижени лица над прането. Магазинчето на сеньора Торес до моста над Гуадалкивир не вървеше добре и Мануела трябваше да помага в изхранването на малките си братчета като переше бельо от хотелите. Аз се запознах един следобяд и със сержанта Педро Хил, който бе дошъл у тях. Той имаше меланхолични кафяви очи. Оплака ми се, че службата му станала тежка и неприятна поради зачестилите работнически вълнения, но нямал възможност да се отдаде на друга професия. Стори ми се, че отношенията между двамата *novios* бяха охладнели. Педро Хил изглеждаше все по-замислен, а посещенията му в Триана у бедната продавачка на риба ставаха все по-редки. Една сутрина аз заварих у нея голяма олелия, сякаш се бе случило непоправимо нещастие. Сеньора Торес плачеше и кълнеше, призовавайки гнева на всички светии, но не върху Педро Хил, а върху стария сребролюбец, поручика от цивилната гвардия. Няколко съседки я утешаваха. Мануела не плачеше, но със стиснати юмруци гледаше мрачно пред себе си. Разбрах, че Педро Хил беше отстъпил най-сетне пред настояването на тиграничния си баща и предишната вечер се беше сгодил за дъщерята на богатия сладкар. Утеших, доколкото можах, двете жени и си отидох.

Маестро Кинтана замълча и бавно отпи от виното си. Китаристите бяха налапали саксофони и свиреха румба, а момичетата с воланите, превърнати от антракта в обикновени бардами, танцуваха с посетителите.